

Но само тѣзи отъ робитѣ бѣхъ осъдени да останѣтъ въ кѣщи съ голѣмо неблагодареніе, които бѣхъ поставени да служатъ на Іона, както и превъсходныйгъ нашъ Сосій като пазачъ на безоката теланійка.

— Калліл, (рече тайно Арбакъ на отпущеника си когато този му запетляваше пояса) насытихъ са на Помпел, и искамъ подиръ три дни да оставѣтъ този гралъ. Между корабитѣ въ пристанището познавашъ ли този който принадлежи на Нарсеса Александриѣца? Азъ го съгласихъ и зехъ въ наймъ и подиръ три дни ще пренесемъ тамъ вѣщитѣ ми.

— Толкози скоро? да бѣде, готовъ съмъ на заповѣдитѣ ви, но Іона?

— Ще мя придружи. Стига толкосъ. Добъръ ли е деньтъ?

— Въздухътъ е мъгливъ и удушливъ. Голѣма мараня ще стане по пладне.

— Горкытѣ гладиаторы, но още по злочесты осъденитъ. Иди долу и видѣть готови ли сѣ робитѣ.

И като останѣ самъ Арбакъ влѣзе въ кабинета си и отъ тамъ като минѣ въ вѣншията колонада на къщата си, видѣ безбройно множество народъ който бързаше къмъ цирка, и чуваше чакъ отъ тамъ глѣчкытѣ на слугытѣ на цирка и звука на въжата надъ които тѣ растягахъ една преширока тента, шото гражданытѣ предпазваны отъ пламеннытѣ лучи на слънцето да гледатъ спокойно на раскъсването и на мъкытѣ на ближнитѣ си. Но тутакси са чу единъ дивъ и извъиреденъ шумъ, който за веднажъ престанѣ; то бѣше ревьтъ на лева и мѣккижъ натрупаныгъ народъ, но пакъ екижъ шумъ отъ продължителны выкове и смѣхове. Тѣй весело ся отзвѣчваше простолюдіето на обыкновенный ревь на нетърпѣливый господарь на лѣсоветѣ.

«Глупцы! думаше въ себе си Арбакъ. Не сте ли и вый като мене убійцы? азъ поне убихъ за безопасността си, а вый? вый убивате за увеселеніе.

И той обърна смутенъ и пытливъ погледъ къмъ Везувій. Прекрасны свѣтяхъ у полытѣ му зеленыгъ лозя, и высокыйтъ му връхъ въ безкрайна тишина ся губеше въ спокойната твърдь.

«Имамы време, трусьтъ не е оздрѣялъ еще, помысли Арбакъ, като остави колонадата и отиде при една трапеза на която лежахъ папиры съ таинственнытѣ му и халдейскы исчисленія.

«Честнѣйша наука! извика той; азъ не попытахъ твоитѣ заповѣди отъ когато са отървахъ отъ страшията пагуба. И за коя нужда? азъ познавамъ вече че отъ сега свѣтлина и блаженство сѣ